

Vallentuna 180903

Hej! Här kommer några tankar från en musiker, nämligen från mig.

Jag älskar musik och jag älskar att spela, jag har ett behov av att göra det. Musiken i sig själv är centrum i min musikaliska drivkraft. Det hindrar inte att jag också älskar när musiken ibland blir liksom större än sig själv på olika sätt. Jag vill beskriva ett.

I samband med eget musicerande och avnjutande av andras har jag vid många tillfällen haft glädjen att uppleva en djup samhörighetskänsla med andra spelare och lyssnare. Man vet inte i förväg när den här samhörighetskänslan kommer att dyka upp och jag kan inte helt utesluta att den är en min inre lögn, fast jag tror inte att det är så. Känslan kan blixtra fram var som helst, för min del lättare i intima spelmiljöer än i konserthus. Jag vet att det blir löjligt pretentiöst när jag nu försöker ordsätta denna känsla men jag vill ändå försöka, och jag går pang på ett smått utopiskt idealtillfälle. Jag talar om en gemensam insikt om att vi alla närvarande är människor, rätt och slätt. Som bautamyror som råkar ha hamnat här... Denna samhörighet går rakt igenom gränser som ålder, kön, hårfärg, religion, geometrisk figur, yrke, inkomst, talat språk, funktionsvariant, politisk preferens, skonummer, artist, publik och - faktiskt! - musiksmak. Vi blir ödmjuka inför varandra och känner empati åt alla håll och enas i en kärlek till och kring musiken. En del skulle säga att gud hade nästlat sig in på gästlistan. Hursomhelst är känslan härlig, en fredsupplevelse. Sedan tar det slut, och då går man väl ut och bråkar igen som vanligt... Men ändå!

Jag kan jämföra min upplevelse med den gemenskap som SD:s kulturpolitiska talesperson beskrev i Sveriges Radio i eftermiddags. SD vill ju precis som jag att kulturupplevelser ska skapa en känsla av gemenskap. Skillnaden är att deras gemenskap går ut på att stänga ute människor medan den gemenskap jag alltid hoppas ska komma när jag spelar eller lyssnar till musik, är en som hjälper oss människor att förstå att vi alla, varenda kotte, är en lika stor del av gemenskapen. Att vi åtminstone i någon mening hör ihop med varandra som slemgnuttor i en stor ljummen geggablaffa.

Hälsningar från Dicken Hedrenius, lallande trombondrömmare i handfasta simfötter